

дозволеної законом економічної діяльності, результати якої не учитуються офіційною статистикою.

К складу неформально зайнятих осіб можна віднести: громадян, які займаються підприємницькою діяльністю без створення підприємства (вуличні торговці, водії таксі, майстри побутової техніки, горничні, сторожі, водії, няні, домашні кухарі, репетитори); фермерські сімейні господарства, зайняті виробництвом продукції сільськогосподарського, лісного господарства, полювання, риболовства та її переробкою; осіб, зайнятих наданням професійних послуг (лікарі, нотаріуси, аудиторі, програмісти тощо), зареєстрованих як фізичні особи-підприємці без створення юридичної особи; осіб, які внаслідок втрати спроможності (інвалідності, віку) не можуть працювати в офіційному секторі та часто змушені шукати роботу в неформальному секторі; згідно статистики в Україні в цьому сегменті зайняті молодь від 15–24 років (30 %) та особи пенсійного віку 60–70 років (27,7 %); працівників, найнятих на роботу на основі усного угоди з роботодавцем в приватному секторі.

Зайнятість в неформальному секторі стала важливою формою адаптації до нових умов для більшості населення. В той час коли ведення малого та середнього бізнесу ускладнено великою кількістю адміністративних та інших бар'єрів, саме неформальний сектор дозволяє їх обійти та мінімізувати витрати. Також неформальний сектор відкриває доступ до нових професій, дозволяючи «дешево» отримувати нові навички. Від'ємними сторонами неформального сектора є відсутність соціальних гарантій з боку держави, контролю за умовами праці, за якістю наданих товарів та послуг, працівники нерідко втрачають кваліфікацію, професійні навички, що значно знижує якість трудової спроможності. Неформальна діяльність також знижує управляючість штатом співробітників, негативно впливає на основне виробництво. Державний бюджет та соціальні фонди втрачають значущу частину коштів внаслідок того, що в неформальному секторі доходи не підлягають оподаткуванню, в зв'язі з їх прихованістю. В Україні масова неформальна зайнятість стала в певній мірі гальмом на шляху держави до економічного зростання (низька продуктивність та використання примітивних технологій). Відокремлені види неформальної зайнятості переплітаються з кримінальною діяльністю, нелегальною міграцією, виробництвом продукції з порушенням ліцензійного та авторського права тощо.

Рідкозубова А.В.

НТУ «ХП»

ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ «ЗЕЛЕНОГО» ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

Однією з умов сталого економічного та соціального розвитку є охорона довкілля, раціональне використання природних ресурсів та збереження

екологічної безпеки життєдіяльності людей. Проте в Україні останнім часом погіршення стану довкілля стало реально впливати на якість життя населення, лімітувати можливості соціального та економічного розвитку. Антропогенне та техногенне навантаження на довкілля у декілька разів перевищують відповідні показники у розвинутих країнах світу та продовжують зростати. За ступенем забруднення та деградації довкілля Україна займає одне з перших місць у колишньому СРСР. Біля 15% території України з населенням понад 10 млн. осіб перебуває в критичному екологічному становищі. По всій території України поширюється процес деградації земель, серед яких найбільш масштабними є ерозія (близько 57,5% території), забруднення (близько 20% території), підтоплення (близько 12% території). За рівнем раціонального використання водних ресурсів та якості води Україна займає за даними ЮНЕСКО 95 місце серед 122 країн світу. Економіка України використовує в 4-6 разів більше води на одиницю ВВП, ніж інші європейські країни. Загалом за Індексом якості навколишнього середовища Україна посідає 87 місце серед 163 країн світу.

У зв'язку з цим необхідно забезпечити таку модель економічного розвитку України, яка б передбачала реалізацію її гео економічних переваг, серед яких основною є наявність багатого природно-ресурсного потенціалу. Лише за рахунок його раціонального використання можливе істотне збільшення ВВП та впровадження курсу «зеленої» (еколого-орієнтованої) економіки, яка сьогодні набуває домінуючої ролі в стратегії економічного розвитку провідних європейських держав.

Свичкарь А. А.
НТУ «ХПІ»

ИССЛЕДОВАНИЕ ДЕМПИНГОВЫХ ПРОБЛЕМ В УКРАИНЕ

В наше время многие страны в конкурентной борьбе используют различные методы продвижения отечественных товаров на зарубежные рынки. Одним из таких методов является демпинг. Для Украины демпинговая проблема актуальна, поскольку её рынок все больше стал подвержен наплыву дешевых и не всегда качественных импортных товаров.

Актуальность проблемы «демпинга» заключается в том, что политика снижения ставок таможенных тарифов, активно проводимая в рамках ВТО, со временем привела к потере былой «протекционистской привлекательности» таможенных пошлин. Кроме того, таможенно-тарифные преграды стали сравнительно легко преодолеваются поставками товара по заниженным ценам. В этом случае даже высокие ставки таможенных пошлин оказываются малоэффективными, а поэтому на первый план постепенно стали выходить нетарифные методы внешнеторгового регулирования. Ярким свидетельством этого процесса является то, что во втором полугодии 2012 года страны-участницы ВТО инициировали 186 антидемпинговых расследований.

Проблеме демпинговой политики, а также антидемпингового регулирования в мировых торговых отношениях посвящено немало научных